

POSTANOWIENIE

dnia 15 czerwca 2018 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia Krzyków w VII Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: **SSR Marcin Myczkowski**

po rozpoznaniu w dniu 15 czerwca 2018 r.

bez udziału stron

w sprawie oskarżonego **Massimo Piras i Valentina Scalas**

z wniosku oskarżycielki prywatnej [REDACTED]

w przedmiocie wyłączenia sędziego

na podstawie art. 41 § 1 kpk (a contrario) w zw. z art. 42§1 kpk

postanawia:

n i e u w z g l ę d n i ć wniosku o wyłączenie od orzekania SSR Izabeli Krupy i odmówić wyłączenia sędziego od udziału w sprawie

uzasadnienie

Wyłączenie sędziego od rozpoznania sprawy może nastąpić z mocy prawa, w przypadku zaistnienia jednej z przesłanek wymienionych w art. 40 § 1 k.p.k., lub na wniosek - zgodnie z dyspozycją art. 41 § 1 k.p.k. w przypadku zaistnienia okoliczności, która mogłaby wywołać uzasadnioną wątpliwość co do bezstronności sędziego w danej sprawie. Podstawę do wyłączenia sędziego stwarza każda okoliczność mogąca wywołać tę wątpliwość. Należą tu nie tylko okoliczności wynikające ze sfery życia prywatnego, lecz również okoliczności wynikające ze sfery urzędowej.

W analizowanej sprawie nie zaistniały jednak przesłanki z art. 41 § 1 kpk. W ocenie Sądu wniosek oskarżycielki prywatnej nie zasługuje na uwzględnienie, bowiem brak jest podstaw faktycznych i prawnych do wyłączenia sędziego referenta od orzekania w niniejszej sprawie. Nie można bowiem uznać, aby przedstawione we wniosku okoliczności świadczyły o bezstronności sędziego, jak oskarżycielka prywatna. Przede wszystkim należy zauważyć, że

w istocie sędzia Izabela Krupa orzekała w sprawie VII Kp 132/18, lecz co należy podkreślić z całą mocą, orzeczenie to, jak i uzasadnienie, dotyczyło jedynie kwestii formalnych i w żadnym miejscu nie zostało przez sędziego zajęte merytoryczne stanowisko w sprawie.

Zgodnie z utrwaloną linią orzecniczą, wydanie rozstrzygnięcia jakiegokolwiek treści samo przez się nie świadczy o istnieniu osobistego stosunku sędziego, który w tym uczestniczył ani do uczestników postępowania, ani do przedmiotu orzekania. Wydanie określonego orzeczenia jest następstwem dokonania oceny sprawy, choćby błędnej, a nie pochodną osobistego stosunku sędziego do osób uczestniczących w sprawie bądź do jej przedmiotu. Nie kreuje to osobistego stosunku sędziego do uczestników sprawy i na przyszłość (*postanowienie Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 20 września 2000 r. w sprawie sygn. akt II AKo 84/00, KZS 2000/9/35*). Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy należy zauważyć, że nie może być również uznane za przejaw braku obiektywizmu nie uwzględnienie przez sędziego, w innej sprawie, z przyczyn formalnych, zażalenia na postanowienie o umorzeniu dochodzenia.

Na marginesie powyższych uwag, skoro wnosząca o wyłączenie podniosła taki argument, stwierdzić trzeba – choć sytuacja taka nie zachodzi w niniejszej sprawie – że sędzia, który na skutek zażalenia uchylił postanowienie o umorzeniu śledztwa i przekazał sprawę do dalszego prowadzenia, nie podlega wyłączeniu na podstawie art. 40 § 1 pkt 7 k.p.k., bo wydał orzeczenie uchylające, a nie uchylone (*wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 marca 2017 r., sygn. akt II Aka 44/17*).

Należy także podkreślić, że wyłączenie sędziego znajduje uzasadnienie jedynie w sytuacji, gdy ujawnione zostały okoliczności o takim charakterze, że brak jest możliwości przekonania każdego, rozsądnie myślącego, kto wątpliwość co do bezstronności sędziego powziął, że okoliczności te z całą pewnością nie wpłyną na obiektywizm rozpoznania sprawy i treść rozstrzygnięcia kończącego postępowanie (*postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 1 sierpnia 2001 r. w sprawie sygn. akt II AKo 312/01, OSA 2001/12/91*).

Mając na uwadze powyższe, Sąd orzekł jak w sentencji.

zarządzenie:

1. odnotować;

2. o treści postanowienia powiadomić z pouczeniem, że postanowienie nie podlega

*zaskarżeniu:
- stronom*